

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Pihlíkové a soudkyň JUDr. Taťany Pánkové a JUDr. Jarmily Růžkové ve věci žalobce S [REDACTED] Š [REDACTED], narozeného [REDACTED], bytem [REDACTED], zastoupeného Mgr. Martinem Zikmundem, advokátem se sídlem v Plzni, Perlová 14 proti žalované České republice, Ministerstvu spravedlnosti ČR se sídlem v Praze 2, Vyšehradská 16, o zaplacení částky 166.980,- Kč, o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu Plzeň-město ze dne 16.4.2014 č.j. 19 C 110/2008-162

takto:

Rozsudek soudu I. stupně se v napadené části, tj. ve výrocích pod body II a III, mě n í takto:

I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci kromě částky 66.980,- Kč ještě částku 100.000,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradu nákladů za řízení před soudem I.stupně, za prvního odvolací řízení a dovolací řízení částku 146.653,- Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Martina Zikmunda, advokáta se sídlem v Plzni, Šafaříkovy sady 2455/5.

III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradu nákladů odvolacího a dovolacího řízení částku 42.398,- Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Martina Zikmunda, advokáta se sídlem v Plzni, Šafaříkovy sady 2455/5.

Odůvodnění

Napadeným rozsudkem soud I.stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 66.980,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok I) a žalobu žalobce ohledně zaplacení částky 100.000,- Kč zamítl (výrok II). Žalobci uložil povinnost zaplatit žalované náklady řízení v částce 1.359,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III).

Proti tomuto rozsudku podal žalobce včasné odvolání, jež směřoval proti výroku pod bodem II a do závislého výroku pod bodem III a namítl, že pravomocným rozsudkem Okresního soudu Plzeň-město ze dne 17.5.2006 sp.zn. 3 T 109/2002 byl zproštěn obžaloby vznesené Okresním státním zastupitelstvím Plzeň-město ze dne 9.10.2002 č.j. 2 ZT 902/2000. V rámci této věci byl vzat do vazby s tím, že v ní byl umístěn 13 měsíců od 30.5.2000 do 28.6.2001, tedy 394 dny. Byl vystaven izolaci od rodiny, přátel a kamarádů, přišel o majetek, neboť z jeho bytu zmizela řada věcí a kamarádi se od něj distancovali, když byl podezřelý ze spáchání zvlášť závažné trestné činnosti. Nemohl se věnovat ani svým zájmům a koníčkům. Kromě ušlého zisku v částce 66.980,- Kč, která mu byla již pravomocně přiznána, žádal i zaplacení částky 100.000,- Kč za nemajetkovou újmu, neboť vazbou došlo k zásadnímu zásahu do jeho osobnostních práv. Nespáchal skutky, které mu byly kladeny za vinu a z toho důvodu požaduje po žalované částku 100.000,- Kč. K této výši dospěl tak, že za jednu hodinu by mu náležela částka 10,50 Kč x 24 hodin x 394 dnů, které prožil ve věznici. Poukázal na judikát Nejvyššího soudu ČR ze dne 11.1.2012 sp.zn. 30 Cdo 2357/2010, v němž Nejvyšší soud ČR dospěl k závěru, že odškodnění nemajetkové újmy by se mohlo pohybovat v rozmezí kolem 500,- Kč až 1.500,- Kč za jeden den trvání vazby. Uplatňuje však pouze částku 254,- Kč za jeden den trvání vazby. Dále poukázal na výpověď svědků P. H., který se s ním přestal stýkat po propuštění z vazby a P. Ž. - vedoucího tréninků a zápasů, který žalobce požádal, aby na tréninky nechodil, neboť tam dochází i malé děti, které se vyptávají a pokřikují na něj kriminálník. Ochladly i vztahy s jeho matkou, od níž se odstěhoval a nyní se již často nestýkají. I D. Ch. uvedla, že s žalobcem dříve plánovala společnou budoucnost. Navrhl, aby odvolací soud změnil rozsudek soudu I.stupně ve výroci pod body II a III tak, že žalované bude uložena povinnost zaplatit mu částku 100.000,- Kč a náklady řízení.

Žalovaná ve stručném písemném vyjádření k odvolání žalobce poukázala na svoji předešlou argumentaci a prohlášení při ústních jednáních před soudem I.stupně. Rozsudek v částech napadených žalobcem pokládala za správný a navrhla, aby odvolací soud rozsudek soudu I.stupně ve výroku pod bodem II potvrdil.

Odvolací soud rozhodl o odvolání žalobce rozsudkem ze dne 29.10.2014 č.j. 12Co 364/2014-206, kterým rozsudek soudu I.stupně potvrdil. K dovolání žalobce však Nejvyšší soud ČR rozsudkem ze dne 31.8.2015 č.j. 30 Cdo 1732/2015-219 zrušil rozsudek odvolacího soudu ve výroci pod bodem II a III a věc vrátil Krajskému soudu v Plzni k dalšímu řízení. Rozhodnutí odůvodnil tím, že dovolatel v odvolacím řízení odkazoval na předmětnou judikaturu dovolacího soudu a odvolací soud ve svém rozhodnutí judikaturu nijak nereagoval. Poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 17.8.2005 sp.zn. I. ÚS 403/03 v němž vyslovil závažný právní názor, že obecný soud musí v odůvodnění dostatečným způsobem vysvětlit své právní úvahy s případnou citací publikované judikatury a s názory těchto pramenech se musí argumentačně vypořádat, případně vysvětlit, proč je nepovažuje pro danou věc za relevantní. Odvolací soud se odchýlil od ustálené rozhodovací praxe, a

proto je jeho rozsudek nepřezkoumatelný. Tento názor byl judikován i Nejvyšším soudem ČR v rozsudku ze dne 10.1.2006 sp.zn. 28 Cdo 1336/2006, a proto tento názor je pro odvolací soud závazný.

V těchto intencích pokračoval odvolací soud v dalším jednání.

Provedl důkaz výpovědí svědků P■■■■ H■■■■, P■■■■ Ž■■■■, A■■■■ Š■■■■ a D■■■■ Ch■■■■ ze dne 1.10.2008 a poté, kdy znovu přezkoumal rozsudek soudu I.stupně pouze v částech odvoláním žalobce napadených, tj. ve výrocích pod body II a III o nákladech řízení, když výrok pod bodem I je již pravomocný a dospěl k závěru, že odvolání žalobce je důvodné.

V posuzované věci se žalobce po žalované domáhal kromě ušlého výdělku i zaplacení částky 100.000,- Kč, jež představuje nemajetkovou újmu, která žalobci měla vzniknout tím, že byl vzat do vazby v trestním řízení vedeném u Okresního soudu Plzeň-město pod sp.zn. 3 T 109/2002 a v ní pobyl 13 měsíců, resp. 394 dnů od 30.5.2000 do 28.6.2001. Rozsudkem v trestní věci žalobce nebyl odsouzen, byl zproštěn obžaloby a byl odkázán podle § 229 odst. 3 trestního řádu se svým nárokem na náhradu škody na řízení občanskoprávní. Žalobce prokázal, že se s nárokem na náhradu škody obrátil na žalovanou dopisem ze dne 11.5.2007. Jeho požadavek žalovaná odmítla dopisem z 11.1.2008. V průběhu řízení vznesla žalovaná námitku promlčení nároku žalobce. Odvolací soud se proto zabýval nejprve touto námitkou. Promlčení nároku žalobce na náhradu nemajetkové újmy nelze posuzovat podle § 33 zák. č. 82/1998 Sb., nýbrž podle § 26 tohoto zákona ve znění účinném před 26.dubnem 2006 a je třeba vycházet z občanského zákoníku § 101 zák. č. 40/1964 Sb. platného v té době. Promlčecí lhůta je tříletá a běží ode dne, kdy právo mohlo být vykonáno poprvé. V dané věci tedy začala promlčecí doba plynout až dnem, který následoval po dni právní moci zprošťujícího rozsudku, tedy nejdříve 18.5.2006. Protože žaloba byla podána 3.3.2008, pak námitka promlčení není opodstatněná. Tato námitka byla již posouzena i Nejvyšším soudem ČR v usnesení ze dne 20.6.2012 č.j. 31 Cdo 619/2011-98 velmi podrobně a odvolací soud v podrobnostech na toto odůvodnění odkazuje.

Rozhodnutí o vzetí žalobce do vazby bylo vydáno dne 30.5.2000, tedy již za účinnosti zák. č. 82/1998 Sb. Z vazby byl žalobce propuštěn dne 28.6.2001 a obžaloby byl zproštěn dne 17.5.2006. Naplnění podmínek odpovědnosti státu za nemajetkovou újmu způsobenou žalobci je tak třeba posoudit podle zák. č. 82/1998 Sb. ve znění účinném před novelou provedenou zák. č. 160/2006 Sb. (do 26.4.2006). Nárok žalobce na náhradu škody za nemajetkovou újmu - zadostiučinění je třeba posoudit podle přímé aplikace článku 5 odst. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod uveřejněné pod č. 209/1992 Sb., protože žalobce byl sice trestně stíhán, ale nebyl odsouzen, je na něj třeba pohlížet jako na nepotrestaného. Soud I.stupně provedl rozsáhlé dokazování, když vyslechl řadu svědků a ti vypověděli, že žalobce se změnil poté, kdy byl propuštěn z vazby, byl zamlklý, zhoršilo se mu nejen zdraví po psychické stránce, ale jeho postavení, neboť jeho matka ve výpovědi uvedla, že ho vybidla, aby se od ní odstěhoval a přestali se stýkat, resp. stýkají se pouze sporadicky, bývalá přítelkyně žalobce vypověděla, že spolu plánovali společnou budoucnost, avšak poté, kdy byl vzat do vazby, resp. poté co byl propuštěn z vazby známost ukončila. Jeho známí se od něj odtáhli. I v oblasti zájmové, když docházel na tréninky, byl vedoucím tréninků vyzván, aby přestal na ně docházet, neboť na něj pokřikovali, že je kriminálník a děti, které docházely na tréninky, se vypytovaly na jeho osobu. S ohledem na tyto zjištěné skutečnosti posoudil odvolací soud nárok žalobce jako důvodný.

Pokud se jedná o výši částky, kterou žalobce požadoval jako náhradu za přiměřené zadostiučinění, pak je opět třeba přisvědčit tvrzení žalobce, že podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu ČR (např. rozhodnutí sp.zn. 30 Cdo 2357/2010) je třeba vycházet z částky 500,- až 1.500,- Kč denně za dobu vazby. Žalobce požaduje za jeden den vazby cca polovinu. Odvolací soud proto dospěl k závěru, že s ohledem na tuto výši je požadavek žalobce akceptovatelný, adekvátní a proto změnil podle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. rozsudek soudu I.stupně ve výroku pod bodem II a uložil žalované povinnost zaplatit žalobci, kromě částky 66.980,- Kč i částku 100.000,- Kč v prodloužené lhůtě podle § 160 o.s.ř. tak, aby lhůta pro výplatu předmětné částky byla pro žalovanou reálná do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Výrok o nákladech řízení pod bodem II je odůvodněn ust. § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř., neboť žalobce měl ve věci plný úspěch a náleží mu proto plná náhrada nákladů řízení. V řízení byl zastoupen advokátem, proto mu náleží za řízení před soudem I.stupně do vynesení rozsudku Okresního soudu Plzeň-město ze dne 22.10.2008 č.j. 16 C 110/2008-57 náklady řízení ve výši 58.661,- Kč. K této částce dospěl odvolací soud tak, že z punkta 166.980,- Kč podle § 7 bod 5 vyhl. č. 177/1996 Sb. za 6 úkonů právní služby (převzetí věci, sepis žaloby a 4x účast zástupce žalobce při jednání před soudem I.stupně dne 13.6., 9.7., 1.10. a 22.10.2008), náleží žalobci na odměně 46.680,- Kč, dále 6 x režijní paušál po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky a 21% DPH v částce 10.181,- Kč. Za odvolací řízení do vynesení rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 6.5.2009 č.j. 12Co 170/2009-73 náleží žalobci náklady řízení v částce 19.554,- Kč, a to za 2 úkony právní služby (sepis odvolání a účast zástupce při odvolacím jednání) v částce 15.560,- Kč a 2x režijní paušál po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, dále 21% DPH v částce 3.394,- Kč. Za dovolací řízení – usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 20.6.2012 č.j. 31 Cdo 619/2011-98 náleží žalobci náklady za jeden úkon právní služby, tj. 7.780,- Kč, jeden režijní paušál po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky a 21% DPH v částce 1.697,- Kč, celkem 9.777,- Kč. Za náklady řízení opět před soudem I.stupně do vynesení rozsudku Okresního soudu Plzeň-město ze dne 16.4.2014 č.j. 19 C 110/2008-162 náleží žalobci náhrada nákladů za 6 úkonů právní služby rovněž z punkta 166.980,- Kč, tedy odměna ve výši 46.680,- Kč, dále 6 x režijní paušál po 300,- Kč, tj. 1.800,- Kč a 21% DPH v částce 10.181,- Kč, tedy celkem 58.661,- Kč. Náklady řízení takto vzniklé činí 146.653,- Kč a tuto částku je žalovaná povinna zaplatit žalobci v prodloužené lhůtě podle § 160 o.s.ř. z důvodu, aby pro žalovanou byl termín plnění reálný, tj. do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce podle § 149 odst. 1 o.s.ř.

Výrok o nákladech odvolacího a dovolacího řízení pod bodem III je odůvodněn ust. § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř., neboť žalobce byl i v těchto řízeních zastoupen advokátem a náleží mu proto za odvolací řízení – do vynesení rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29.10.2014 č.j. 12Co 364/2014-206 náklady v částce 29.330,- Kč za tři úkony právní služby rovněž z punkta 166.980,- Kč (neboť žalovaná se odvolala do výroku pod bodem I) za podané odvolání, vyjádření žalobce k odvolání žalované a účast zástupce žalobce při odvolacím jednání 23.340,- Kč na odměně, 3x režijní paušál po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. a 21% DPH v částce 5.090,- Kč. Za dovolací řízení – do vynesení usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 31.8.2015 č.j. 30 Cdo 1732/2015-219 náleží žalobci jeden úkon právní služby, a to odměna ve výši 5.100,- Kč z punkta 100.000,- Kč, dále režijní paušál v částce 300,- Kč a 21% DPH v částce 1.134,- Kč, tedy celkem 6.534,- Kč. Za toto odvolací řízení pak náleží žalobci z punkta 100.000,- Kč, když předmětem řízení je pouze náhrada škody za přiměřené zadostiučinění za jeden úkon

právní služby podle § 7 bod 5 vyhl. č. 177/1996 Sb., a to za účast žalobce při odvolacím jednání 5.100,- Kč, režijní paušál v částce 300,- Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky a 21% DPH v částce 1.134,- Kč, tedy celkem 6.534,- Kč. Celkem náleží žalobci 42.398,- Kč a tuto částku je žalovaná povinna zaplatit žalobci v prodloužené lhůtě podle § 160 o.s.ř. do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce podle § 149 odst. 1 o.s.ř.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců ode dne jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Okresního soudu Plzeň-město. Dovolání je však přípustné pouze za předpokladu, že dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

V Plzni dne 17.02.2016

JUDr. Jaroslava Pihlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Pavla Švihořiková